



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: J. M.
bytem X

zast. advokátem Mgr. Jaroslavem Homolkou
sídlem Palackého 5001/1, 586 01 Jihlava

proti
žalovanému: Krajský úřad kraje Vysočina
sídlem Žižkova 1882/57, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2022, č. j. KUJI 48062/2022, sp. zn. 922/2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2022, č. j. KUJI 48062/2022, sp. zn. 922/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlava (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 7. 2021, č. j. SZ-MMJ/OD/48693/2020/14 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“), ve věci přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Žalobce se měl přestupku dopustit tím, že dne 5. 11. 2020 ve 12:57 hod. na silnici č. X v úseku J. t., směr Znojmo, výjezd, pruh 1, jako provozovatel blíže specifikovaného motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič vozidla se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 60 km/h. Úsekovým měřícím zařízením byla naměřena nejnižší skutečná rychlost 72 km/h, při zvažení odchylky. Uvedené jednání řidiče bylo v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh řízení a obsah správního spisu. Vypořádal se s námitkami žalobce. Pokud jde o zjištění řidiče vozidla, prvostupňový orgán učinil vše, co bylo v jeho silách, aby tuto osobu kontaktoval. Požadovat další aktivitu by bylo proti smyslu úpravy přestupku provozovatele vozidla. Žalovaný konstatoval, že ve věci nebylo nutné nařizovat ústní jednání, byly prováděny pouze listinné důkazy. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, byl mu znám obsah správního spisu. Skutkový stav považoval žalovaný za dostatečně zjištěný. Potvrdil zákonnost rozhodnutí o přestupku a ztotožnil se i s výší správního trestu.

II. Žaloba

4. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil. Měl za to, že správní orgány nedostatečně posoudily okolnosti případu a nevypořádaly se s námitkami vznesenými ve správním řízení.
5. Na výzvu správního orgánu žalobce osobu řidiče řádně označil. Pokud správní orgán věc odložil s tím, že se výzvu k podání vysvětlení nepodařilo označené osobě doručit, neučinil dostatečné kroky při zjišťování pachatele přestupku. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že *„budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla, nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46, nebo ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Mělo být trváno na podání vysvětlení označeného řidiče.
6. Správní orgány žalobci odepřely právo na přípravu obhajoby. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině a trestu za přestupek, zkoumá tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak jej chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní. Je-li řízení o přestupku obviněného řízením o oprávněnosti trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, požívá obviněný i dalších minimálních práv, mimo jiné tedy práva mít přiměřený čas a možnosti k přípravě své obhajoby.

7. Žalobce v řízení navrhoval konání ústního jednání. Správní orgán návrhu nevyhověl a o provedeném dokazování ani neučinil protokol, se kterým by se žalobce mohl seznámit a relevantně na něj reagovat. Žalobci byla poskytnuta pětidenní lhůta k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Lhůta byla nepřiměřeně krátká, její součástí byly i dny pracovního klidu.
8. Ze shromážděných materiálů nelze učinit závěr o dostatečně zjištěném skutkovém stavu. Zůstala totiž pochybnost o skutečnostech, jejichž prokázání je pro dovození odpovědnosti z přestupku nezbytné. Pochybnost panuje zejména o tom, zda byla naměřena odpovídající rychlost vozidla. Z kalibračního listu vyplývá, že nejkratší pojezdová vzdálenost pro odečtení výsledku měření je v jízdním úseku směr Moravské Budějovice (Znojmo) vzdálenost 424,31 m. Na pořízené fotografii z měřicího zařízení je uvedena vzdálenost 424,3 m. Při měření nebyla dodržena stanovená minimální vzdálenost, měření je tak neplatné a výsledky měření jsou ve správním řízení nepoužitelné. Vysvětlení žalovaného je pouze spekulativní a nemá oporu v provedeném dokazování.
9. Pokud by nedošlo ke zrušení napadeného rozhodnutí, žalobce navrhl, aby bylo upuštěno od správního trestu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V řízení postupoval v souladu se zákonem. Prvostupňový orgán se pokusil označenému řidiči doručit předvolání k podání vysvětlení. Tím byly naplněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Zásilka se ze zahraničí vrátila s označením *non réclamé*, v češtině „nevyžádáno/nevyzvednuto.“ Označení neznámá, že si adresát aktivně odmítl zásilku převzít, znamená to, že adresát nebyl zastižen při pokusu o doručení a zásilku si následně nepřišel vyzvednout na místo jejího uložení. Postup správního orgánu je v tomto ohledu v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
11. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, neboť se zástupce zmocněnce dostavil ke správnímu orgánu a pořídil si fotokopii spisu. Žalobce byl informován o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dne 25. 5. 2021, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno 1. 7. 2021. Žalobce měl dostatek času k seznámení se s podklady rozhodnutí, což také učinil. Pokud jde o nevyhotovení protokolu o dokazování, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. K námitce, že nebyla dodržena minimální vzdálenost měření, žalovaný uvedl, že na všech fotografiích z automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy, se běžně vyskytuje u údaje o vzdálenosti pouze jedno desetinné číslo. Správné nastavení zařízení vyplývá z ověřovacího listu, který je součástí spisu.
13. Žalobce v replice sdělil, že postup žalovaného za situace, kdy se zásilka vrátila jako nevyzvednutá, považuje za zcela nedostatečný. Je totiž zřejmé, že osoba označená provozovatelem se skutečně zdržuje na provozovatelem označené adrese a nejde tak o osobu neexistující ani o osobu, která na předmětné adrese nebydlí. Správní orgán mohl tuto osobu opětovně obeslat, zásilka mohla být rovněž vhozena do schránky. Pokud by se řidič nevyjádřil, mohl správní orgán uložit řidiči pořádkovou pokutu.
14. Povinnost vyhotovit protokol o provedeném dokazování mimo ústní jednání vyplývá z § 18 odst. 1 a § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a odkazuje na ni i judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As

139/2015-30, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40). Lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí byla nepřiměřeně krátká. Žalobce nemohl vědět, kdy bude správním orgánem rozhodnutí vydáno a byl tak nucen k podání vyjádření bez podrobnější přípravy. Součástí správního spisu není návod k obsluze měřicího zařízení, je čirou spekulací, zda je na fotografiích z měřicího zařízení vzdálenost zaokrouhlována na jedno desetinné místo.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).
16. Proto krajský soud v souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky.
17. Žaloba není důvodná.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou zpochybňující zákonnost zahájení řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu platí, že správní orgán tento přestupek projedná, pouze *pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu vykazuje*, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.
19. Otázkou nezbytnosti kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se již správní soudy opakovaně zabývaly (viz přehledně shrnutí např. v rozsudku Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016–17). Po správních orgánech nelze v tomto ohledu vyžadovat rozsáhlé kroky ke zjištění pachatele přestupku, pokud pro takové zjištění nemají potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46). Není-li dána reálná možnost (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla či z jiných indicí) zjistit přestupce, činění rozsáhlých kroků k nalezení přestupce by bylo v rozporu se smyslem právní úpravy. Označí-li provozovatel vozidla za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014–21), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku řidiče projedná přestupek provozovatele vozidla.
20. Situace, kdy provozovatel vozidla označí jako řidiče osobu žijící v zahraničí, správní orgány se jej pokusí na této adrese kontaktovat, avšak zásilku není možné doručit s tím, že je adresát na této adrese neznámý, případně situace, kdy se tuto osobu nedaří dohledat a doručovat jí, či situace, kdy taková osoba podat vysvětlení ve věci přestupku odmítne, zpravidla postačují k tomu, aby správní orgán zahájil řízení o přestupku s provozovatelem vozidla (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 – 31, v návaznosti na

rozsudek téhož soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46). Obdobně tomu bylo i v posuzované věci.

21. Žalobce (provozovatel vozidla) označil za řidiče vozidla osobu žijící v zahraničí (v Rusku). Správní orgán prvního stupně zaslal označené osobě předvolání k podání vysvětlení na uvedenou adresu, kam bylo dodáno dne 31. 3. 2021. Tato výzva však zůstala bez jakékoli reakce. Správní orgán poté již neměl žádnou jinou možnost, jak totožnost řidiče vozidla zjistit. Za těchto okolností bylo na místě řízení o přestupku řidiče vozidla odložit, neboť byly učiněny nezbytné (leč marné) kroky ke zjištění přestupce, a zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla. Poukazoval-li žalobce na to, že správní orgán měl zajistit doručení výzvy prostřednictvím místních úřadů, takový postup lze považovat za teoreticky možný, v praxi však s ohledem na ztížené možnosti uplatnění nikoli reálně použitelný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36). V postupu správního orgánu, který odpovídá smyslu právní úpravy i judikatuře správních soudů, proto soud neshledal pochybení.
22. K namítanému zkrácení na právu se ve věci vyjádřit je nutno uvést, že doba stanovená pro seznámení se s podklady pro rozhodnutí a případné vyjádření se k těmto podkladům dle § 36 odst. 3 správního řádu musí být přiměřená. Při jejím stanovení je nutno vzít v potaz např. složitost řešené věci či množství shromážděných podkladů. Projednávaná věc přestupku provozovatele vozidla takové znaky nevykazuje, čemuž odpovídá i malý rozsah správního spisu. Žalobce se navíc seznámil s majoritní částí správního spisu dne 28. 5. 2021, přičemž následně zaslal dne 31. 5. 2021 správnímu orgánu své vyjádření k věci. Správní spis byl poté obohacen pouze o rozhodnutí o návrhu žalobce na konání ústního jednání. Dobu poskytnutou pro seznámení se s podklady rozhodnutí v rozsahu 5 dnů od doručení výzvy proto soud považuje za dostatečnou a splňující podmínku přiměřenosti. Žalobce prvostupňový orgán nepožádal o prodloužení lhůty, k podkladům pro rozhodnutí se vyjádřil a toto vyjádření správní orgán v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku reflektoval. V odvolání ani v žalobě žalobce nevznese námitky či tvrzení, které by snad nestihl vznést v řízení před prvostupňovým orgánem.
23. Žalobce se v žalobě vymezil rovněž proti tomu, že ve věci nebylo konáno ústní jednání a nebyl ani vyhotoven protokol o provedeném dokazování listinami, na který by žalobce mohl relevantně reagovat. Je pravdou, že správní řád počítá s prováděním důkazů mimo ústní jednání, o němž mají být účastníci řízení včas vyrozuměni (§ 51 odst. 2 správního řádu), že o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu (§ 53 odst. 6 správního řádu), resp. že o provádění dokazování mimo ústní jednání, u něhož dochází ke styku s účastníky řízení, se rovněž sepisuje protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Žalobci je tak nutné přisvědčit, že prvostupňový orgán pochybil, pokud ve věci prováděl dokazování listinami mimo ústní jednání, aniž by jej o tom předem vyrozuměl, a aniž by o tom učinil záznam. Prvostupňový orgán přitom musel dokazování provádět, neboť vycházel z listin založených ve správním spise, např. z fotografického výstupu měřicího zařízení, ověřovacího listu a kalibračního listu.
24. V rámci soudního přezkumu je však vždy nutné uvážit, zda konkrétní zjištěná vada řízení mohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). V posuzované věci tomu tak nebylo. Žalobce se totiž seznámil s veškerými důkazními prostředky, které byly trvalou součástí správního spisu, a vyjádřil se k nim. Jedná se přitom o totožnou situaci jako v rozsudku,

kterým argumentoval žalobce, a ve kterém rovněž Nejvyšší správní soud neshledal vliv vady řízení na zákonnost vydaného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, bod 16 a 17).

25. Ohledně výtky nenařízení ústního jednání pak lze podotknout, že podle § 80 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (s) *právní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv (...)* Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. (...). Z uvedeného vyplývá, že není povinností správního orgánu nařídít ústní jednání v případě, že to není nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníka. Tuto nezbytnost je nutné vztáhnout na oba důvody, které musí být naplněny kumulativně (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 8. 2018, č. j. 30 A 123/2016-31).
26. V případě žalobce podmínky pro konání ústního jednání splněny nebyly. Jak prvostupňový správní orgán uvedl v usnesení ze dne 7. 6. 2021, v řízení byly shromážděny dostatečné důkazy osvědčující deliktní jednání žalobce jako provozovatele vozidla. Návrh žalobce na nařízení ústního jednání byl pouze obecného charakteru. Žalobce mohl v průběhu správního řízení vznést jakékoli návrhy na doplnění dokazování, což však neučinil. „Zbytnost“ konání ústního jednání byla v posuzované věci dána tím, že zjištěný skutkový stav byl shledán dostatečným, ve spojení s tím, že žalobce sám v tomto ohledu nevnesl do řízení jakékoliv pochybnosti, které by odůvodňovaly potřebu (nezbytnost) konání ústního jednání. Za této situace není povinností správních orgánů nařizovat jednání vždy jen proto, že to účastník řízení (obviněný z přestupku) požaduje.
27. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, podle něhož jsou dány pochybnosti o správnosti naměření rychlosti vozidla. Součástí spisu je ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 10. 3. 2020, č. 8012-OL-70084-20, ze kterého plyne, že dle provedených zkoušek má použitý rychloměr požadované metrologické vlastnosti. Rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo. Bylo určeno, že jej lze používat při měření rychlosti silničních vozidel s platností do 9. 3. 2021. Ověřovací list je veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). Součástí správního spisu je také kalibrační list výzkumného ústavu geodetického, topografického a kartografického ze dne 7. 3. 2019, č. VÚGTK/43900/2019, ze kterého plyne, že měřidlo splňuje požadovanou hodnotu standardní nejistoty měření. Tyto podklady proto prokazují, že použité zařízení bylo vyzkoušeno, kalibrováno a certifikováno, a tudíž bylo plně způsobilé k měření.
28. Žalobce namítá, že měřící vzdálenost byla kratší než nejkratší pojezdová vzdálenost. Bez ohledu na to, zda fotografický výstup z měřicího zařízení zobrazuje pouze jedno desetinné místo u údaje o celkové měřené vzdálenosti měření či nikoliv, za situace, kdy bylo zařízení řádně kalibrováno a ověřeno, není důvod pochybovat o správnosti výsledků měření. Žalobce ostatně ani neuvádí, z jakého důvodu by měl případný rozdíl v měřené vzdálenosti 1 cm oproti vzdálenosti měřené při kalibraci výsledky měření znehodnotit. Z podkladů založených ve správním spisu bez důvodných pochybností plyne, že zařízení bylo řádně certifikováno a kalibrováno v souladu s právními předpisy, a že z výsledků měření bylo možné dle ověřovacího listu vycházet až do 9. 3. 2021. Skutečnost, že motorové vozidlo jelo nejnižší skutečnou rychlostí 72 km/h, proto byla bez důvodných pochybností prokázána.
29. V části žalobního návrhu uplatněného *in eventum* žalobce navrhuje moderaci sankce ve smyslu § 65 odst. 3 s. ř. s. O upuštění od trestu (nebo o jeho snížení v mezích zákonem

dovolených) může soud v souladu s § 78 odst. 2 s. ř. s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce by tak byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod. (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.4.2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). Žádné takové pochybení správního orgánu však soud v nyní projednávané věci neshledal. Žalovaný výši pokuty dostatečně odůvodnil. S ohledem na okolnosti věci soud nemohl dospět k závěru, že by uložená pokuta zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, tedy že by výše uložené pokuty byla zjevně nepřiměřená. Podmínky pro moderaci pokuty soudem tak nebyly splněny.

V. Závěr a náklady řízení

30. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 31. července 2023

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřlová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně